

متن پرسش

با سلام خدمت استاد گرانقدر: از باب مقدمه باید عرض کنم من از طریق همسرم با شما و جلساتتان آشنا و علاقمند شدم. در حال حاضر من و همسرم صاحب یک فرزند هستیم که یک سال و نیم سن دارد. استاد! من در حال حاضر خانه دار هستم و تمام روزهای هفته در کنار فرزندم با او بازی کرده و از او جدا نمی‌شوم و وجود خودم را از او محروم نمی‌کنم. ولی بنا به نیاز روحی که دارم، احساس می‌کنم نیاز دارم یک یا دو روز در هفته بمدت یک تا دو ساعت در روز، به فعالیت مورد علاقه خودم مشغول شوم که آن هم عبارت است از فعالیت در مجموعه جامعه زینب سلام الله علیها که در ارتباط با نوجوان فعالیت می‌کنم. و در این یکی دو ساعت جدایی از فرزندم، او را منزل مادرم میزارم و ایشون باهاش بازی می‌کنند و... ولی همسرم بطور جدی با این کار مخالف هستند و اعتقاد دارند نباید از او جدا بشوم مبادا او خلاء وجود بنده را بعنوان یک مادر، احساس کند و در تربیت و روحیه اش اثر سوء بگذارد. عاجزانه خواهش می‌کنم یا من را قانع کنید که حرکت اشتباه است و یا از همسرم که بشدت حرف شما برای ایشان حجت است، پیام بنده را برسانید که ما زن ها هم بخدا از کار منزل و بچه داری دوست داریم هرزگاهی فاصله بگیریم و به فعالیت مورد علاقه مان پردازیم گرچه اولویت را همسر و فرزند می‌دانم. سپاسگزارم و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این بهتر است که کودک با بقیه‌ی روح‌هایی که دلسوز او هستند، آشنا شود. موفق باشید